

Paul Cendrier

Occasional Butterfly

Lulu Press Inc.

Copyright © Paul Cendrier. All rights reserved.

Εικόνα Εξωφύλλου: Paul Cendrier – Γυναίκα με Τσιγάρο

ISBN 978-0-244-39781-4

Μάιος 2018

Αιτιατική

Ήταν αστείο το νερό στο δρόμο
και κάτω από εκείνη την τέντα
ήταν αστείο το ν στην αιτιατική
των άρθρων

Ήταν αστείοι οι σκύλοι που γυρόφερναν
το χαλίκι που σταμάτησε η Νίκη
να βγάλει από το σανδάλι της
οι πορτοκαλιές που μύρισαν μια χρονιά
και μετά τίποτα

Ήταν αστείο το Νταντά
και ο πλανήτης που δεν έφτασε
ποτέ

Ήταν αστείο το τσιμέντο και οι
αφίσες στις κολώνες

Ήταν αστείο που σκεφτόσουν γεράνι

Ήταν αστείος ο Βυσινόκηπος
και οι αρουραίοι που ζούσαν απέναντι

Αστείο να μένεις σ' έναν κέδρο

και να κατεβαίνεις το πρωί από την τσουλήθρα
από το φωταγωγό
από την ταρατσα
Αστείο ήταν ν' απλώνουν ρούχα στα
μπαλκόνια και να χτίζουν πόλεις στα
φαρμακεία
Αστείος ήταν ο κύκνος και το ασανσέρ

Γέροι και ψάρια

Αχ, μικρή σκουριά

σ' αρέσουν οι βραδείς περιπατητές

Οι ρέμπελοι, οι τρομοκράτες, και οι ποιητές

Τροχιά

Για το σκαμπό του μπαρ μπροστά από τον
πάγκο
με το δερμάτινο κάθισμα
ανατυπώθηκαν πολλές
πορνοκοπίες
Κοίταξαν μέσα πολλοί περαστικοί

Καλλίστη

Ίσως το μόνο από αυτή που
ήξερε ήταν τα γόνατά της
και ότι της αρέσουν τα κορίτσια που στέκονται
και κοιτάζουν με τις ώρες πίνακες σε μουσεία

Βιέννη

Η Βιέννη είναι ένα ακύμαντο μπλουμ
με εξαιρετικό καφέ και μία ωραία ησυχία

Το κορίτσι του Ατίλα

Ένα κορίτσι περπατά στη Βουδαπέστη
νυστάζοντας
Φοράει μία άσπρη ζακέτα με κόμπους
Όταν γυρίσει θα γράψει μία ιστορία
για τον καινούριο της φίλο
Μπρούτζινο
Κάθισαν στο ίδιο παγκάκι απέναντι από το
ποτάμι
Μπροστά από μία είσοδο
Της είπε για μανδαρίνους που κάνουν κούνια
στην Κίνα
Ίσως μετά πέσει πάλι στο ποτάμι
Ίσως όχι
Ίσως τώρα θα ξυπνάει
Ίσως λίγο μουτρωμένο

Επάνδρωση

Για τη μικρή που σου κάνει παρέα
απόψε
καπνίζοντας όμορφα με λίγη ντροπή
όσο ξεδιαλέγεις φωτογραφίες
που περιμένει βιβλία για δώρα
για τις ημέρες εκείνου του μικρού χρόνου
τη ριχτή μπλούζα που δεν πρόλαβε να
κάνει πτυχές

Ομπρέλα

Αν ανοίξει ο καιρός σύντομα

ίσως προλάβουμε

ν' ακούσουμε τους γλάρους

Να φοράς τα γυαλιά σου

και να έχεις δεμένα μαλλιά

Δεν ταίριαξε

Είν' άψαχνο το φως στο Νότο

Απ' τα χασάπικα το παίρνουν

ό,τι περισσεύει

ξερακιανό και για φτωχούς

Κατά τρομοκρατών και βακτηρίων

Θα είναι μία ωραία κοινωνία
με καλούς κι εργατικούς ανθρώπους
ευτυχισμένους κατά το δυνατόν
με μία καλή κυβέρνηση από το λαό
ωραία κτίρια με ταπεινές κομψές
γραμμές
συμπονετικές δουλειές για όλους κατά τη
δυνατότητα του καθενός
με πυροτεχνήματα
με νόμους απαλούς και ευπροσήγορους
επίκαιρους πάντα και προσηνείς
διαμεσολαβητές κάθε τυχόν πένθους
χωρίς τρομοκράτες να τους σκληραίνουν
μία κοινωνία που θα ζει στην ακμή της
οδοντόβουρτσας
που στηρίζει ο κόσμος σε ένα ποτηράκι
δίπλα στο νιπτήρα

Επιφάνειες

Ας με φιλάς επειδή κάτι

θυμηθήκαμε

Ήμαστε το θρόισμα των τοίχων

βαθιά στενοχωρημένες επιφάνειες

Ξεκούρδισμα

Δίπλα στο δακτυλίδι με τον αμέθυστο

η πολιτική λύρα

όργανο

προσκυνημένο

να φυλάει τ' αρχίδια και να

κλαψουρίζει

να μην σηκώνει κεφάλι

να μην ξέρει ν' αγριεύει

Εφημερία

Κατ' εξαίρεση

μία ηλιόλουστη ημέρα

από γαλάζιο σε βαθύ μπλε

ίσως να μην αντέχεται η λύπη

Οι ρητοί άνθρωποι

Ήταν το πώς κάθε βήμα ακολουθούσε
τη διάταξη των φυσικών αριθμών
ένα, δύο, τρία, τέσσερα
εκείνο το ακέραιο χαμόγελο
στο δρόμο για τον κήπο
και έπειτα
το πώς κάθε τόσο δα γράμμα
καθόλου λιγότερο
μύριζε ευκάλυπτο, όχι γιασεμί
Ευκάλυπτο και ρητινή

Από το φόβο των αντιπόδων

Να φιλοφρονείς τη Γη

απλά, χωρίς κολακείες

Να τιμάς τις ευθείες

όπως τις τιμά κι εκείνη

Στο γραφείο

Έτσι θα καθόσουν στο γραφείο
να υπογραμμίζεις
μετά από μία μεγάλη βόλτα
Θα ερωτεύοσουν αντιγράφοντας
ίσως κάποιον άλλο κάθε ημέρα
εβδομάδα
κάποιον όλο και πιο σπουδαίο
έναν μεγάλο κρυμμένο
που θα ήθελες να δώσεις στον κόσμο αν
μπορείς
και όπου έπεφτε το φως
θα φαίνονταν κομματάκια
σκόνη
να αιωρούνται

Στο τέλος

Στο τέλος του ενεστώτα

στον πρώτο ενικό

Εκεί είναι ωραία να περιμένει

κανείς

επί μακρόν

Pour y conclure

Δεν απέμεινε αδυναμία
ούτε φύση, ούτε ελπίδα
άλλη από το ότι πρόκειται πάντα
για την έκχυση σκιαγραφικού παράγοντα
με ορμή που θα ταίριαζε χωρίς ντροπή
στον πληθωρισμό της επιθυμίας
Μιάμιση ώρα θα αρκούσε
εφόσον και η υπόθεση αυτή επαληθευθεί
και επιτέλους θ' αναπαυόμασταν
Θα έφταιγε τότε το γαδολίνιο
για την τάξη των πραγμάτων
και τη θαυμάσια επίπεδη κατανομή
– Να ξαπλώνουμε στην σκιά

Φύλλο

Την επόμενη φορά θα προσέξω πολύ

τα χέρια

Τα δάχτυλα να είναι λεπτά

ο καρπός στενός, να περισσεύει

να μην κρατάνε, χέρια να γράφουν

στρογγυλά γράμματα

και να είναι ο δείκτης που πιέζει έτοιμος

να σπάσει

Να κώνονται ανάμεσα στο μαξιλάρι και

το μάγουλο και να νυχτώνει

Να είναι το στόμα κλειστό φύλλο που σάζει

Ένα κορίτσι

Ήταν ένα κορίτσι στην παιδική χαρά
μ' ένα τραγούδι που θα ήταν δικό της στο χέρι
και πότε πότε το έβαζε στο στόμα και το
πιπίλαγε
γιατί ήταν γλυκό
και στο κορίτσι άρεσε να ξεχνιέται
Και το πρόσεχε πολύ μην της πέσει στο κόμα

Οδός Κλεψύδρας

Στην οδό Κλεψύδρας όπως ανεβαίνεις είναι ένα
δέντρο

Εκεί, από κάτω, να κάθεται να διαβάζεις
και να σε βλέπουν οι αγκομαχητές των
σκαλοπατιών

σαν καλύβι στον πάτο του ωκεανού

Πάπλωμα

Κάτω από το πάπλωμα

στοικειώνει ασήκωτο το χρώμα του

ξ και η μέρα έξω περνάει ανέγγιχτη

Γράμμα

Αν νομίζεις ότι έχω εύκολες τις λέξεις

έλα

κάθισε εδώ που κάθομαι

και κοίτα τα γράμματα που σήκωσαν στο βουνό

απέναντι το καλοκαίρι

άσπρα και στενά την ημέρα

και ας υποπτευθείς

ότι τη νύχτα τ' ανάβουν

Ωρα

Θυμήθηκα πώς τύλιγες το Β του Baudelaire
στα τσιγάρα σου
τα άναβες και μου μιλούσες
πώς βουτούσες το φακελάκι με το τσάι στο νερό
σου
κι έπειτα το τύλιγες στο κουτάλι και το
στραγγάλιζες
Ήθελα να σου πω ότι βρέχει δυνατά εδώ
και το μαγαζί με τα παιχνίδια απέναντι έχει
μαζευτεί
από το πεζοδρόμιο
και ότι έχει πιάσει λίγη ψύχρα και κρυώνω
κάπως
Και ήθελα ακόμη να σου πω ότι εδώ δεν αλλάζει
η ώρα
δύο χρόνια τώρα

Μόνο

Δεν έγινε τίποτα στον κόσμο,

ποτέ

Κρεμόταν μόνο μια γκρι ζακέτα

και κάτι αποξηραμένα

μαυρισμένα και με καφέ φύλλα

Ούτε μύριζαν

Artichaut

Σε σύρματα κουβέντες στην ταράτσα
απλώνονται το βράδυ τα πλυμμένα
να έχουν στεγνώσει έως το πρωί
Μπουγάδες ολόκληρες
να γίνουν ασιδέρωτα

Τα αιγιματικά μας σκουτιά

Και όμως δε μας πέφτει ούτε ένας μικρός λόγος

Μόνο να πετάμε τα αιγιματικά μας σκουτιά

έξω από το παράθυρο και να περιμένουμε

Κάποτε θα μπουν

Μικρό, πολύ μικρό

Μέσα στο εκκλησάκι κολυμπούσε ανάσκελα
βλάσφημα καθώς πλημμύριζε
ένας γερο-χήνος κοιλαράς, κοντός και άσχημος
που τι να τον κάνεις
με μια φωνή πιο βάνουση και από χήνου
Έκραζε την ευχαρίστησή του πότε πότε
όπως έστελνε τα κανιά του ψηλά στο ταβάνι
επιλέοντας
Τόσο μικρό ήταν το εκκλησάκι
που μόνο μία αγιογραφία είχε χωρέσει
κι αυτή ανώνυμη
Αγύρευτος θα πήγαινε ο άγιος

Για την επανάσταση της όρασης

Για την ελεεινή τάξη των πανεπιστημιακών
δεν εθεάθησαν οι τρέχουσες τιμές του χρυσού
και του χαλκού
καθώς από τις αλυσίδες τους σέρνονταν στα
πάρκα
με τις σκόρπιες σακούλες στο έλεος του ανέμου
Όμως για την επανάσταση της όρασης
θα αρκούσε η ευθύτητα
η απατηλή ακαμψία
και ένας προσφιλέστατος κρουστός ήχος

Έτσι πρέπει στον έρωτα να
μνημονεύεται με εκμίσκ παγωτό

Εκτέλεση ποιήσ

Περιμένω με αυτόν τον Πρίγκηπα
Από παλιά περιμένω,
από δεκατεσσάρων χρόνων παιδάκι
Μαζί περιμένουμε
Από παλιά

Πού θα βρεθεί ο διακορευτής του
ήλιου; Πόση ντροπή έγιναν τα σύννεφα
και τα βουνά και οι τaráτσες;
Πώς κοκκινίζουν, κοίτα

Ευθέως

Βιασύνη θέλει η ευθεία - όχι χάρακα

Τώρα είναι η ευθεία - όχι τόπος

Δε μελετάται

Κι αφού δεν πίνω - ένα τσιγάρο και φεύγω

Έδρα

Κάτω από τα χάρτινα πουλιά του ορόφου
περνούν σφυρίγματα, όχι φωνές
και ζουν χαρτονένιες πολυθρόνες φερέλπιδων
αρχιτεκτόνων

Μία γράφει στην πλάτη:

“ Εδράζεσθε προσεκτικά – Ρυθμός μηδενικός ”

Απορία

Οι γάτες κρατούν την απορία στο στόμα
Την πιάνουν στα δόντια και τριγυρίζουν
κάθονται και τη γλείφουν
την αφήνουν και την πετούν από πατούσα σε
πατούσα
την ρίχνουν λίγο μακρύτερα και πηδούν πιο κει
να την πιάσουν
τη γαϊζώνουν με τα νύχια και την πετούν στον
αέρα
και – τι άλμα, θεέ μου, τι τίναγμα – ξανά την
καρφώνουν στα δόντια
την αποθέτουν μπροστά τους και κάθονται με
αδιαφορία
Έπειτα την αφήνουν πάλι και
κάπου ανεβαίνουν να κοιτάξουν
ξαναγυρνούν

την παίρνουν πάλι στο στόμα
και την κρύβουν

Rodin

Ό,τι κι αν ίσως φαίνεται
εγώ απλά γαμιέμαι να καπνίζω
Τίποτα άλλο δεν συμβαίνει

Ζώνη

Τι θα τα κάνουμε τα τραύματα;

Μία τρύπα στη ζώνη χαμηλά

αυτό, να τη φοράμε

να θυμόμαστε και να καυλώνουμε ενίοτε

Entangled

Κάπου μετακινούν έπιπλα τη νύχτα

Πιο πέρα, στη γωνία, τραβούν τον κάδο

Μία διεύθυνση είναι σε αναμονή πακέτου

Ένας σεισμός πρόκειται να συμβεί σύντομα

Ένας μαραγκός ασταρώνει μια βάρκα

Ένας ταξιτζής γίνεται κίτρινο

κίτρινο

κίτρινο

και τρέμει το κεφάλι του

Μία γυναίκα ξεχνάει

Μπροστά σε μία πύλη ανακοινώνεται μισάωρη

καθυστέρηση

Δυσπιστία

Ένα κορίτσι επιστρέφει από το σεμινάριό του

Σε ένα γραφείο τρία παράθυρα ανοικτά

Ένας άντρας γίνεται χάρακας – όχι όλος

Μία μοδίστρα ράβει μαύρα λουλούδια
σε κόκκινο ύφασμα
Ένα ραδιόφωνο σ' ένα κουζινάκι δεν κλείνει
Η σκληρότητα εξατμίζεται και μυρίζει
ευκάλυπτο
Πανιά κολλαρισμένα
με τις καλύτερες προθέσεις

Πλήθος

Εσύ, που ένα πλήθος σου έλειψε
αντήχηση του ποδοβολητού σου
σκιά της κορομηλιάς σου
νύστα του μαξιλαριού σου
μάγουλο ριχτό
του προσώπου σου
χειμώνα

Δαρβίνος

Ο ύπνος δε θα σε πάρει εκεί
δε θα σε ανεβάσει από τις σκάλες
δε θα σταθεί το βήμα του πίσω
σου
δε θα σφίξουν τα πλευρά σου τα χέρια του
δε θα σε αφήσουν
δε θα κρατηθούν τα δικά σου από την
κουπαστή
δε θα γλυστρίσεις στο χαμόγελο του
Δαρβίνου
Θα μένεις εκεί ψηλά με πόδια που δε θέλουν
ανυπάκουα εφαιπόμενα

Ράφια

Είναι απολύτως προφανές αυτή την ημέρα
αυτού του μήνα
ότι τα δάχτυλα σε κανέναν – οι ιδιοσυγκρασίες
το κορίτσι που έπεφτε στο πάτωμα κάθε τόσο
σαν απορία
“Τι σας νοιάζει εσάς;”
Μόνο οι τοίχοι – Αυτοί μάλιστα!
Αυτοί σκιτσάρονται
Τα ράφια – Αυτά σκονίζονται

1 πάνω από ωμέγα

Κάπου κάπου μια βούρτσα

Ένα σφουγγαράκι χάνει όπου να 'ναι τη

λευκότητά του

Θα αγγίξει και θα πεταχτεί

Μπλε Βερολίνου

Αλλού μία υπαίθρια τέντα μουσκεύει

Γρεβενά

Τι να κάνουν εδώ που βαριούνται, ρώτησαν

Ήθελαν ένα μάθημα ενδιαφέρον

αλλά δε νιράπηκα

Ούτε για το κάστρο είπα

Ούτε για τη λιακάδα που κερδίσαμε

Άστους να βαριούνται

Τα Γρεβενά σκέφτομαι μέρες τώρα

και πως αργούμε ακόμα να γεράσουμε

Τόνοι

Κάποτε άκουσα ότι ο κόσμος δεν είναι
ιστορίες
μια διαμετρικά αντίθετη αντίληψη
η ωραία που αναδύεται από τη
γεωμετρία
η αδιακόσμητη ξανά και ξανά
η στα μάτια καιομένου αγίου
και στο ταλαντευόμενο υπογάστριο
οργανζόμενης Συρακούσιας μικρής
Κάποτε είχα πει “θεόθεν”, ή “ουρανόθεν”, ή
“άνωθεν”
Κάποτε
Κάποτε μου έλειπαν οι τόνοι,
διπλασίαζα σύμφωνα

Δελτίο

Περιγράψτε την παλάμη σας σε μία κόλλα Α4

όχι διαγραμμισμένη

κατά το επιγραμματικότερο δυνατό

Με μαύρη ή κυανή μελάνη

Επί του προκειμένου

ο Θεός θα έχει πάψει να έχει οπτική πρόσβαση

αμέσως μετά την κρούση των δακτύλων σας –

αντίχειρα προς μέσο

Αντίχειρα

Στην συνέχεια ανάψτε τσιγάρο

και κοιτάξτε έξω από το παράθυρο – Καδράρετε

Τώρα βλέπετε

Ανατολία

Ήταν ένας όμορφος και γελοίος

προσανατολισμός

σαν χαμηλό ξύλινο σκαμνί στην κεντρική

Ανατολία

με ξεφτισμένη λίγο ψάθα για τον κόλο – Στέπα

Ασπαρτάμη

Βρόγχομαι στις αντιλήψεις των Αθηνών
στο υποκίτρινο προσώπων
Πριν την ώρα τα πρόσωπα χίλιων κοριτσιών
και οι αστράγαλοι, τα μαλλιά
Η νύστα των στάσεων της Ακαδημίας
και η Ζωοδόχου Πηγής – η Πνύκα Τα
έργα που εγχειρίζουν κοσμητικά την
Αλεξάνδρας κάθε τόσο

Αποικία

Η κλίση αυτής της κλίμακας κουραστική
στα γόνατα και φιλόξενη σαν οκνηρία ή
παρεξήγηση

Η Τρία σκαλοπάτια ή τέσσερα το
περισσότερο ή, τουλάχιστον, τόσο
χρειαζόταν ένας κοντός άνθρωπος για να
καθίσει

Το ένα ραγισμένο στη μέση από
ανάγκη για ν' αποφεύγεται

Να φτιάχνουν τα μυρμήγκια αποικίες
ανενόχλητα

Μέσα όργανα
κρυμμένος πίσω ο πλάτανος κλειστός
από χρόνια από τότε που κάποιος εκεί
πέθανε

και πίσω από την ελιά
ένα κορίτσι είχε κρύψει κάποτε στα χέρια του
το πρόσωπό του

Έκλειψη

Πώς μοιράστηκε ο ήλιος
αυτή την εμπιστευτική ημέρα
την έρρυμη
και πήγε και χώθηκε κάτω από τα νύχια
και μέσα σε μάγουλα αρχοντικά να τα
φουσκώνει
Πόσο λίγος κι αυτός

Εξελικτική πορεία

Να μένει γι' αύριο
για άλλη μέρα το μολυβί της
Γενεύης
που τόσο μας είχε συγκινήσει – θυμάσαι;
η άχνα της η κάπως σκληρή
η Σέριφος
και μια γριά που σκαρφάλωνε κουραστικά
κάτι σκάλες να τα μαζέψει
και σου είπε περαστική πως ώρα είναι
να μπεις να μαζέψεις τα δικά σου κι εσύ

Ο κήπος μου

Ο κήπος μου δεν έχει

τελειώσει όμως θα τον σκάψω

κάποτε και θ' αφήσω νερό να

τρέχει

Θα φορέσω γαλότσες να λασπώνονται

και μια μακριά λαδί φόρμα με χοντρές

τιράντες Θα είναι ένας ήσυχος κήπος με ένα

σιδερένιο στρογγυλό τραπεζάκι Θα το ήθελα

μπλε ή κυπαρισσί αλλά δε θα είναι

Ο κήπος μου θα είναι ένα τυχαίο γεγονός

Διόρθωση

Θέλησα μία πόλη με εύσχημα στήθη
να κρύβει τα δάχτυλά της κάτω από πλεκτά
άσπρα μάλλινα μανίκια
και μία φωνή να ξύνεται επάνω της
τα απογεύματα
Μία πόλη εύτακτη να μετράει εγκάρδια

Μπαλάντα για ένα ποζιτρόνιο

Το μέλλον είναι ένα αβέβαιο τυρκουάζ
ένα σχεδόν μαρφανικό χέρι που σκάβει και
λερώνεται
μια γωνίτσα στο πάτωμα

Ψηφίο

Εκείνες τις ημέρες σπούδαζαν τα βήματα με
υποτροφία
αγαπητέ Βικέντιε
και ζαλίζονταν ψηλά στις σκαλωσιές εργάτες
οικοδόμοι
πλακάδες που στόλιζαν αρμούς για τη διαστολή
των κορών
Πού και πού κάποιος ξέπεφτε
και μάθαινε πώς ρουφάει το στομάχι της η
Γη όταν κρούεται

Μυστικό σώμα

Είναι εξαιρετικές οι συνταγές από παριζιάνικα
υπόγεια

Συνοπτικά σώματα που ομολογούνται από
συμπάθεια και συκώτι

Μουτζούρα

Η μουτζούρα στον πράσινο τοίχο
έξω από το παράθυρο της κουζίνας
στο πλάι
Η από τα τσιγάρα που τον βασάνισαν
με εμμονή και απόλαυση
ξανά και ξανά
εξιστορεί παρά τις βροχές

Μικρή αναιδεια

Και αν κάποτε μπορούσε να γίνει προφανής
η ακρίβειά του
ποιος άραγε θα ντρεπόταν μέσα στη μέρα
να μιλήσει για την ασημαντότητα του φωτός

Λειτουργία

Όπως εκείνη η συνάρτηση προχωρούσε
κι άρμοζε πρόσφορα
κρυφοκοιτούσε τις γωνίες κάτω από τα
στέγαστρα
εκεί που το καλοκαίρι έστηναν τραπέζια
και λίγο χαμογέλαγε
και ήταν χθες
που κανείς δεν είχε δει έναν άνθρωπο
να περπατά φορτωμένος ένα σακίδιο τη νύχτα

Οὐκ ἐπ' ἄρτι

Τρίτον

Δεν υπήρχε άλλο ν' απαριθμηθεί

Δεν ξαναμίλησε ποτέ

Ἐμεινε ο δείκτης κολλημένος στον παράμεσο

σαν άχνα επάνω στο νύχι

Λίγο παρακάτω θα έσπαγε σε λίγο μία λάμπα

ένα φως του δρόμου

Αργότερα θα θύμωνε ένας περαστικός

τραβώντας ένα μικρό κορίτσι από το χέρι

με το δήμο που δε φρόντισε τέτοιες ημέρες

για την ασφάλεια των πολιτών

και των παιδιών τους

και για την τέρψη της αφής

Lélégance

Δεν είναι τόσο η δυσπιστία της διάθλασης
του τιποτένιου φωτός
όσο το υγρό που διεμβολίζεται – Νερό, ίσως
που επιτρέπει κομψότητα

Χατηρικό

Στο δρόμο για την παραλία
παίδευε ανθρώπους η Μυρσίνη
κι έπιανε κληματόφυλλα να δροσιστεί
Στριφνά τα ρούχα των γυναικών εκεί
κρύβαν διαδήματα στα στέρνα
Θα ήταν εκείνη η γιορτή που θα χόρευαν
στο θεατράκι
Θα ήταν εκείνο το βράδυ, όταν θα έπεφτε ο
ήλιος
και μ' ένα χαρτονόμισμα στο χέρι
το φως δε θ' άλλαζε
Ήταν βαρύς ο ήλιος της
Μυρσίνης το πρώτο φως
το κερασμένο

Οι κούκλες που κάθονται

Δε θα σου έτυχε να δεις
πώς υπογράφουν στο Νότο
εκχωρήσεις
πώς άξαφνα ανοίγουν κυλικεία κι
άλλα μικρά μπακάλικα
Πώς κλείνουν ζαχαροπλαστεία
Τα εστιατόρια που μαζεύεται το ρύζι με τα
ρεβύθια
πίσω από τρία τζάμια
τους ασπροκίτρινους λοφίσκους που
χαμηλώνουν γρήγορα
Ούτε τις κούκλες που κάθονται με σκεπασμένα
τα μαλλιά
σαν τακτοποιημένα γράμματα
και περιμένουν με ορθάνοιχτα τα μάτια
Φυλάγονται να μη βραχούν

Φαράγγι

Όσοι δε βρήκαμε φαράγγι να μας κρύψει
ούτε και λόγο να κρυφτούμε
και να θαφτούμε για χρόνια ακίνητα
για να ταράζουμε τα μάτια μας από τις
χαραμάδες
και να μας κρατάει λίγο σταράκι βρασιμένο
άλλον εμφύλιο δε μάθαμε
παρά να κοιτάζουμε τους εκοκαφείς στους
δρόμους
κι ας ξέρουμε ότι είναι για γραμμές
κι αποχετεύσεις
κι ας φαίνονται οι σωλήνες στο πλάι έτοιμοι να
αρμοστούν
και να λογαριάζουμε στα γρήγορα
ότι σκάβουν από περιέργεια

Το Νάλι

Το Νάλι σαν χιόνι
ευγενικό στο λαιμό
μπροστά στο στόμα
κάτω απ' τη μύτη
ντροπαλό

Quanta

Κι απ' τα διαμάντια πόσο προτιμώ τις
φτέρες
είναι κακές

Η έξη του Οσελότου

Υπάρχουν τα ζεύγη που
καταγράφηκαν διατεταγμένα
τα διαγώνια του leopardus pardalis
που έχοντας χάσει το τρίχωμά τους εκ
παραδρομής
από τη νύστα ενός υπαλλήλου κτηνιατρού
κουλουριάζονται μέσα σε μαύρες
κουβερτούλες αλόγιστα

Παρασκευή

Λίγο πιο πέρα έβρεχε

η τέντα είχε κατέβει

τα τραπέζια είχαν τραβηχτεί προς τα

μέσα

και δυο μέτρα στο πλάι ένα άνοιγμα στη

ζακέτα

ένα στήθος αμετάφραστο

Γυναίκα καπνίζει

Θα έλεγε κανείς πως ήταν φτέρνισμα

αχ, Ηλιε

και τα μαλλιά της όταν κάπνιζε

κανείς δε θα μπορούσε να δει

από μακρυά αν είχε σκεπασμένα

ή αν ξοπίσω σου ανέτειλε ίσως ένας

κότσος

Και ο καπνός από τα δάχτυλα θ' ανέβλυζε

σαν μπλε των Παρισίων

Πλίνθοι και κέραμοι

Δεκατέσσερις πρώτου δύο χιλιάδες δεκαοκτώ

Το Αιγαίο επικρέμεται σε σιδερένια

εγκατάσταση

σε μία παρατημένη δοκό πλάι στο αμαξοστάσιο

σ' ένα οικόπεδο

Όλα τα βλέπω

Ντρέπομαι να μιλάω για το φως του

Τριγύρω αντλίες και κάτω από το δρόμο τίποτα

Θυμήθηκα το πακέτο που είχα βρει στην άμμο

ένα καλοκαίρι

Το είχα μαζέψει και το έκρυβα σ' ένα κουτί

Σιγά σιγά το κάπνιζα, πήρε χρόνια

Πατησίων

Και έτσι απλωμένη μπρούμυτη απείθεια

λιγάκι λύγιζε τα πόδια κοροϊδευτικά

εμπρός στη γυναικομαστία εκείνων των ημερών

και ιδρωνε πρηγής και άσεμνη

Εποχή

Αυτό να λεγόταν μονάχα

τις αργές ημέρες του Μαρτίου

πίσω από τα τζάμια

Πως δεν απέχει της αδυναμίας

η τυχαία

λιακάδα

Πως είναι καλή

Από μηχανής

Τους ομοίους μου γνωρίζω από το σκυρόδεμά
τους

τα χαλίκια και την άμμο τους

τις τσουλήθρες και τα φουσκωμένα στρώματα

τα υπολείμματα βοτσάλων

από τον οπλισμό τους, τα κάδρα τους

τα δάκτυλα, τους καρπούς

τη λεπτότητα και την σαφήνεια των αστραγάλων

από τις σανίδες στο πάτωμα, τις αστοχίες της

αρμογής

τις εύκολες λέξεις που ξεχνούν

Á

Κι εκείνο το ασανσέρ
τελεί από όροφο σε όροφο
παλιό, σιδερένιο, επισφαλές
αναποδογυρισμένο Δέλτα
που βιάζεται

Οι λέξεις

Θυμάσαι να ξημερώνει πίσω απ' το βράχο

πλάι στο νύχι εκείνης της κυρίας

κάτω από το κάδρο ενός ωραίου καπνιστή

πάνω απ' το θόρυβο του σχολείου;

Ποιος το περίμενε;

Είχες μάθει κάτι; Να καπνίζεις; Ν' αφήνεις

ασκούπιστα;

Απ' αλλού

Σαν χιόνι, σαν χιόνι

στα σαράντα θ' ανακάλυπτε τον τελεστή

της ζωγραφιάς σε μια φωτογραφία

κάτω από ένα βαμμένο νύχι

πίσω από δυο παιδιά κι ένα κομμένο όνομα

καταληκτικό

Έξω απ' την πόρτα θα περίμενε να

χαϊδευτεί ένας μπάσταρδος σκύλος μεγάλος

κι όμορφος

κι απ' το παράθυρο θα κοίταζε την ελιά να

φυσιέται

Αρκετό κρύο και λίγος ήλιος κι εκεί

Γλάστρα στο κρύο

Το φυτό έτσι κι αλλιώς θα πέθαινε

Στο τέλος μαζεύτηκαν όλα

αποτσιγάρα, φύλλα, κώματα,

κοτσάνια

Να μη φανεί ότι πέρασε κάποιος από

εκεί

να μην ενοχληθούν οι άνθρωποι

Ελιά

Ως τα κλαδιά σηκώθηκε
η υπόληψη του σώματος
Εκεί, ψηλά, να δένεται, να μένει όταν φυσά
να σγουραίνει
να επιστρέφει
Γυμνή να την κοιτάζει ο κόσμος, να θυμάται

Κοιλιάδες της Γρενάδας

Το ρόδι να θυμάσαι
που σου βαφε τα μάτια όταν διάβαζες
και έπειτα τα πιάζεις με τις παλάμες και
τράβαγες το δέρμα προς τα πίσω
Έσταζε κόκκινο στα όρη της Αφροδίτης
Έσκυβες λίγο το κεφάλι και
χαμογέλαγες

Ναρ, ναρ – Ρόδι

sans blague la gentillesse

Αν θα 'χω φτάσει νωρίς

θα καθίσω κάπου

να πιω έναν καφέ προσεκτικά

και με αξιοπρέπεια

όση ζητήσει το απόγευμα

και θα περιμένω με ευγένεια να περάσει

Ένοικος I

Μ' ένα χαμόγελο φύγαν
όταν άναψε το κάστρο
Βροχή σαν ξύσμα
αραιό κι ασύμφορο
κι επάνω στον ασβέστη του φάρου
γραμμένο με το νύχι
“Για να 'ναι τώρα με τις πορτοκαλιές”

Περιφέρεια

Τι γυρεύουν οι Δανάες σε χάλκινες

πόλεις

πώς τις αφήνουν έτσι ακατοίκητες;

Η θλίψη είναι ένας σομόν τοίχος

Η θλίψη μόνο δεν ταίριαξε

Εδώ όλα τα ταβάνια είναι άσπρα

Δεν ξέρουν να τα βάψουν άλλο χρώμα

δε θέλουν, δε δέχονται

Θα έσκαγε, λένε

Βλακείες. Δεν ξέρουν

Μια μέρα

Σήμερα δε θα ήξερα τι να σου δώσω
παρά να μουρμουρίζω σιγανά
μην σε ξυπνήσω
ν' αναρρωτιόμουν ψιθυρίζοντας
τι ν' απέγινε εκείνη η κόρη του γιατρού
που ίσως χάθηκε στον αφρόντιστο κήπο
με τα χορτάρια, τα ζιζάνια
ίσως της τοίμπησε το χέρι μια τσουκνίδα
ή ξέμεινε να παίζει σ' ένα άλλο δωμάτιο
μ' ένα πιανάκι που, πάντως, δε θα μπορούσε
να είναι κίτρινο
όπως θα το 'θελε
Τίποτα εντυπωσιακό σήμερα
Να σ' άφηνα να κοιμηθείς μόνο λίγο

Σεβασική

Φαρμακεία, φαρμακεία, φαρμακεία

Πόλη φαρμακείων και γύψινων διακοσμήσεων

υψιπετών πλανητών με μπεταντίν και τοιμέντο

στο δρόμο για το αεροδρόμιο

Πόλη μακρινών ερώτων

αποχωρισμών και ενδεχομένων συναντήσεων

πόλη προσκλητική και συμφέρουσα

χωρίς υψικαμίνους και προπέτεια

Με ροδάκια στην άσφαλο αξημέρωτα

πόλη της προσήνειας θεραπευτική

και άδεια

με κορίτσια που βλέπουν στον ύπνο τους

ότι φιλιούνται

και λέν πως κάθε νύχτα μαθαίνουν

Πόλη σαλιωμένη με βρεγμένα μαξιλάρια

Οκτάβα

Τα ψιλὰ λόγια του Ἡλίου

– φαινόμενο αλλαγῆς οκτάβας

της τάξης του μέτρου, ὄχι της σημασίας,

του εξανθρωπισμοῦ –

θα εἶχαν πέσει να τσιμπίσουν

τις ελιές

ἀπὸ τα μάγουλα των κοριτσιῶν

τις πλάτες, τις κοιλιές τους

καθὼς κοιμώμενα θα ἔστρεφαν

καὶ ἴσως λίγο ιδρωμένα

Κι ἄς θλίβεται ο Ἡλιος

δεν πειράζει

μία αλλαγή οκτάβας θα 'ταν μόνο

Οσάρια

Πατρική κληρονομιά τα δάχτυλα

εξακολουθητικά

και τα φεγγάρια στις φάλαγγες των αντιχειρών

και πάνω απ' το κάστρο

που σαν ψιλή κυριότητα ξέραινε η

όσρια

Απέναντι η Αφρική περίμενε

Το πέρασμα

Γονάτισε η θέα του κόσμου
Γυμνό μπετόν και ράβδοι
Όχι, μην πούμε για ερείπια
για ομορφιά να λέμε
για τα βράχια που θα τις κρύβουν αστόλιστες
που θα 'ναι όμορφα κι αυτά
τις βρώμικες πατούσες στους δρόμους
τις λάσπες στα μονοπάτια
για τα χώματα
για το πέρασμα από τον αβαθή κύκλο
στο έδαφος
τους ώμους που θα κρατήσουν τα χέρια ψηλά
Γι' αυτά να πούμε

Υ

Πριν το χρώμα

το γάμμα, ο λαιμός, ο φάρυγγας

Η διάρκεια

Εύθραυστο μπλε της μιας στιγμής

ανεπίδεκτο απαγγελίας

Κάδοι

Χτες βράδυ οι φασίστες πετροβολούσαν
κάδους σκουπιδιών
έτσι γεννήθηκαν το λένε
στρατιώτες – στρατιώτες
κάθε μάνα γεννά έναν στρατιώτη
και σκάνε οι εξατμίσεις
πειραγμένες
να φοβούνται οι εχθροί, να τρέμουν
Ο μεγαλύτερος στρατός είναι ο δικός μας
ο στρατός, φώναζαν
Στο δρόμο απ' έξω περνούν μοτοσυκλέτες
κι αυτοκίνητα με κόρνες
και σημαίες και πυροβολισμοί
κανείς μην κοιμηθεί απόψε
αιτούνται
αύριο θα σκοτώνουμε τ' ακάριστα σκυλιά

Απουσιολόγιο

Μάζεψα ένα μολύβι σήμερα από την
αίθουσα καλοξυσμένο, εξάπλευρο
τέσσερα πέμπτα σε μήκος
ίσως λίγο περισσότερο, καθαρό
μπλε σχεδόν κοβαλτίου και φω χρυσό
Επάνω σ' ένα από τα τραπέζια
Δεν έγινε το μάθημα. Ούτε αναβλήθηκε

Έχει μια δαγκωνιά στην άκρη
έτσι όπως έμαθαν οι άνθρωποι να γράφουν

Μπούκοβο

Κάποτε θα δω μια φωτογραφία
κρεμασμένη στον τοίχο ενός καφενείου
ανάμεσα σε άλλες
σε μία επαρχία στο δρόμο για το Βελιγράδι ή
την Σόφια
περαστικός, πηγαίνοντας σε κάποιο γάμο
ενός κόκκινου περήφανου προσώπου
που κανείς δε θα περίμενε πως θα τα είχε
καταφέρει
να στέκεται εκεί – Τι έκπληξη –
στον τοίχο με τις φωτογραφίες των
θριαμβευτών
Εγώ θα ξέρω, θα το θυμάμαι κοκκινισμένο
και θα φοράω ένα μακρύ πλεκτό κασκόλ

Καιρός

Μέσα στο καταχείμωνο βγήκε στο μπαλκόνι
και κάτι φώναζε για τη θλίψη αδιάκριτα
ελαφρά ντυμένος
Στεκόταν ο κόσμος από κάτω
και γέλαγε, και άκουγε, και θλιβόταν
Σε μία παύση ένα πράσινο κορίτσι του φώναξε
από κάτω και ακούστηκε
“Τώρα είναι ο καιρός να πάμε στην Σαντορίνη
ή στην Αμοργό”

Πνύκα

Της ταιριάζει το ύψιλον της Αλάνυας

ενώνει, την συνέχει

Άτητητη πόλη, ήρεμη, χορταστική

με τις κρυφές πορτοκαλιές

χωρίς Πνύκα, χωρίς ελιές, μικρή σαν λόγος

μ' όμορφες γάτες

που κανείς δε διώχνει από τις πολυθρόνες

των ζαχαροπλασθειών

Άννα

Ντράπηκα για το πιπέρι στο μπισκότο
για τα σχοινιά που έπεφταν
από τα μπαλκόνια απέναντι
με το καλάθι δεμένο στην άκρη
κάποια με κουβά
κι ανέβαζαν ψωμί, απορρυπαντικά, λίγα φρούτα
για το κοριτσάκι με τα χοντρά γυαλιά
που πήγαινε πέρα δώθε στο πεζοδρόμιο
χτυπώντας ένα τύμπανο
παιχνίδι
για την κολώνια που έπεσε επάνω μου
στο κουρείο
για την περιποίηση
για τη βροχή που δεν έπεσε ακόμα, τις ψιχάλες
Ντρέπομαι για ό,τι ομιχλωδώς σε φυλάει

Περόνη

Αχ, η υψηλή σιωπή

των μηρών

όπως περιμένουν στην στάση

η άκαμπτη σκέψη της κνήμης

η ωραία αδιαφορία της περόνης

Και αυτή η βαναυσότητα των αστραγάλων

Γκραβούρα

Τίποτα δε χάρισε η Ιπποκράτους

Η Αθήνα αλήθεια ποτέ δεν

υπήρξε

Ελιές μόνο και κίτρινο τα βράδυα

στις προσόψεις νεοκλασικών

τ' απογεύματα

οι γενικές πλην Ιεράς οδού

κίτρινες κι αυτές

Εξαιρέση

Κατ' εξαιρέση σήμερα
μικρή μου
σε τίναξα απ' τον ώμο μου

Ανώνυμο

Τι γλυκά που ξεχνιέμαι
σαν τσάκισμα σε σελίδα
σαν σελιδοδείκτης

Ράφι

Σκέφτηκα ένα βιβλίο εξαιρετικά επιλεκτικό
που θα διάλεγε με πολύ βαθειά σκέψη
ποιον θα ερωτευόταν
Δε θα ξέπεφταν στον καθένα οι σελίδες του
Ένα βιβλίο που θα διαβαζόταν

Ναυπηγείο

Σε μία φωτογραφία
κρεμάστηκε η ιστορία της
Αναγέννησης
με άγνοια θλίψης και λίγο μπλε
ναυπηγείου
Να έχουν κάτι αφώνακτο να αγαπούν οι
άνθρωποι
μία ελαφρά κλίση του λαιμού
για παράδειγμα
μάλλον υποδειγματική

Λουμίνιο

Θα χάσουμε, μωρό μου

Χωρίς εικόνα, χωρίς γονιμότητα

χωρίς εγγραφή

χωρίς φυτίλι, χωρίς λουμίνιο

Απλά θα χάσουμε

ως υδρατμοί αναβράζουσας θαλάσσης

Έτσι μαθαίνουν οι άνθρωποι ν' ανυψώνονται

Με μια μύτη να τους ψαχουλεύει τον κώλο

Πρώτο δάχτυλο: το μέλι δε φυτρώνει πουθενά

Δεύτερο δάχτυλο: το μέλι φυτρώνει στις

μέλισσες

Τρίτο δάχτυλο: το μέλι πέφτει απ' τ' αυτιά

Τέταρτο δάχτυλο: το μέλι φουσκώνει τις

θάλασσες

Πέμπτο δάχτυλο: το μέλι κοιμίζει τα παιδιά

Panthera pardus orientalis

Οι εκτιμήσεις διαφέρουν
το πλήθος κυμαίνεται
όμως ξέρουμε με βεβαιότητα πως είναι
ελάχιστοι και βαρέως απειλούμενοι
κρυφοί όσο ακόμα αντέχουν
με μια κάπως σοβιετική θυμηδία
Λεν πως μπορούν ενδεχομένως
να ερωτεύονται
παρά τα συνήθη του είδους τους

Σε τάξη

Μέσα στην τσάντα μου έχω

μία αποσπώμενη κουκούλα για παλτό

μία ομπρέλα

δύο πακέτα τσιγάρα, δύο σημειωματάρια

ένα στυλό, ένα κοκκαλάκι

μ' ένα υφασμάτινο γκρι λουλούδι

δύο σετ κλειδιών, ένα σκουφί

Σε τάξη

Τόσο φτωχός και τόσο ευθύς

Για το βήχα δεν ξέρω τι θα σου πουν

υποψιάζομαι μόνο

όμως δεν έχουν ιδέα, να το ξέρεις

Η γλώσσα είναι, τα

γράμματα

Εξακολουθώ να ξυπνώ νωρίς

Αρχιλόχειος εύπλοια

Κι εμείς που το θάνατο πολύ δεν
αγαπήσαμε; Τι;

Και τ' όνομά του ακόμη τρισεύγενο δεν το 'χαμε
και ραντισμένο
παρά κάπως αστείο ακουγότανε στ' αυτιά
μας
Θα ταίριαζε με κορασίδες χλοερές
κι ασπρισμένους τροβαδούρους
αφιονισμένους οφιούχους στους δρόμους της
Μοντμάρτρης

Ε, και με λέξεις κάπως γοερές κι απρόσφορες
που κάπου σ' ένα κάστρο σκοτεινό
Λομβαρδικό

είχαν κάποια νύχτα αντηχήσει

(Καλού κακού, πολύ κοντά από παράθυρα

και όχθες

ούτε εμείς περνούμε, πάντως)

Occasional butterfly

Και η πεταλούδα στριφογύρισε
ως σύνθλιψη βλέμματος υπό το βάρος
ερήμου ανενόκλητη

Κορίτσι

Το κορίτσι είναι δύο τρύπες στο πρόσωπο

Το κορίτσι είναι τα ρουθούνια του

Το κορίτσι είναι περιγεγραμμένες τρύπες

Το κορίτσι είναι δύο

Το κορίτσι είναι πατημασιές στα χείλη του

Το κορίτσι είναι ψάρια στα μάγουλά του

Το κορίτσι είναι ένας ελέφαντας που σηκώνεται

και ξαναπέφτει

Το κορίτσι είναι ο πάταγος

Το κορίτσι είναι απουσία συχνότητας στο φόντο

Το κορίτσι είναι διαφυγούσα γραμμή

Το κορίτσι είναι συνημίτονο των φρυδιών του

Το κορίτσι είναι ασυνείδητο χειρός

Titreuse

Ή έβρεχε ή ήταν παλιά η μηχανή
μπορεί καρβουνιάρης ή και παλιότερη
ακόμη όμως εκεί πού είναι καλοκαίρι
θα υπερισχύει πάντα η θάλασσα

Είσοδος

Διαμάντια της Πέμπτης και άγαρμπα χέρια

ξεσκονίσματα της Παρασκευής

φιλίες και γκρίνιες με το χρόνο, μαλώματα

Αύριο δε θα έχει βιασύνη

Ίσως ένα ποτό στην Πατησίων κάπου

για την ωραία απιστία του επανιδείν

Επιχειρήσεις της οδού Ειλημμένης Χειρός

Στη μικρή Ασία όλα κάποτε καλάνε
Η πόρτα μένει ανοικτή και μπάζει κρύο
η σύνδεση πέφτει
τα τραγούδια μένουν στη μέση
οι όμορφες γυναίκες είναι πάντα
περαστικές
δεν κάθονται ποτέ
Ο Τζεμ πάει κι έρχεται για τις παραγγελίες
κι ενδιάμεσα σερβίρει
και η βροχή πέφτει μόνο στα ρείθρα
και τα βράδια μπλαβίζει
Στη μικρή Ασία πέθανε μια φορά
ο Ντιντσέρ κι επάνω στην τέντα
κοιμάται η γάτα

Φράουλα

Ο αρχαιότερος Ολλανδός
ανακαλύφθηκε στη Βόρεια θάλασσα
προσφάτως
Βαρυθυμεί το Σάββατο
στη μυρωδιά της λακ

Σταυροπόδι

Ο εχθρός κάθεσαι σ' ένα τραπέζι στη
γωνία σταυροπόδι μπροστά από το τσάι
και καπνίζει
Φοράει ένα κόκκινο πουλόβερ
Μόνο τα χέρια του δε μοιάζουν
Τα χέρια του είναι γεμάτα
τα δάχτυλα
Κοιτάζει απέναντι
Ο εχθρός είναι θλιμμένος με δεμένα μαλλιά

Gag reflex

Εμένα, από την άλλη, μη με διαβάσετε
αν δεν αντιλαμβάνεστε την αβάστακτη ρηχότητα
ενός ρομαντικού επιλόγου
Αν δεν σας καυλώνει η ευθύτητα μίας
ταυτολογίας
Αν δε διαβάσατε ποτέ ένα μυθιστόρημα
σε μιάμιση χαρτοπετσέτα
Αν ξέρετε πώς διαβάζεται ένα όνομα

Μικρό ερωτικό

Κι εγώ που στις λέξεις είμαι ξένος

τι ζήτησα;

Να είναι το σώμα σου ψυχή

Ερώτηση σε Σολ ελάσσονα. Ρητορική

Τέχνασμα άνευ περιεχομένου:

Μία τίγρη του Αμούρ (panthera tigris
altaica) ονειρεύτηκε στις ρίγες της μία λευκή
γάτα

Ερωτηματικό

Καπνός

Οι συγγενείς θάνατοι που δεν έλαβαν χώρα
επιβιώνουν κρεμασμένοι ως πετσέτα
μέσα στο μπάνιο δωματίου σε ξενοδοχείο
διαμερισμάτων
στη μεσογειακή ακτή της Τουρκίας
Σημασία έχει η ευθυγράμμιση
των πλευρών
να μην προεξέχει τίποτα

Ταράτσες

Κάθε μέρα θα παίρνει ένα σχήμα η πόλη

Κάποτε στα μέτρα μου, κάποτε όχι

κάποτε γεμάτο, κάποτε βαρύ, κάποτε

καλλόσχημο

Σωστά

Και κάθε απεύθυνση θα είναι πρόσχημα

μέλλοντος

(άκου γράμμα-γράμμα: Μέλλον)

Μέχρι εκείνο το μικρό διαμέρισμα στα

Εξάρχεια

με το πιάνο, το μανεκέν, την κούκλα

την ασκητική του ραδιοφώνου στο κουζινάκι

Τότε θα είμαι πιο πολύ, ακόμη πιο πολύ

Υποσημείωση

Επιθύμησε έναν ύπνο σαν τσίμπημα
στην επιφάνεια της θάλασσας

